

BLOKNOT

Triumviratus'dan Duumviratus'a

YAĞMUR ATSIZ

Yaklaşık üç aydır seçimler ve terör hummasıyla savrulup duruyoruz. Sabahları basılı medya ve akşamları elektronik medya tarîkiyle olmak üzere gün-be-gün onbinlerce birimden oluşan lakırdı molozları milletçe tepemize boca ediliyor. Tabii ki konuları vukufle ele alan az sayıdaki uzman ve analisti tenzîh ederim. Fakat bütün bu ipe sapa gelmez yorumların, röportajların ve en “kısası” (!) üç saat süren lider mülâkatlerinin gazetelerde sütun ve tv’de prime-time doldurup günü kurtarmaktan başka ne yarar sağladığını ben nâçizâne anlayabilmiş değilim. Ha, bir de temennileri müstakbel vâkıâ olarak göstererek tatmîn olma meselesi var ilâveten...Verbal mastürbasyon...

Pek ümîdim yok ama bir ihtimâl bu “danışıklı” kördögüşünde bir tutamak olur düşüncesiyle iki üç nîrengî noktasına dikkati çekmek istiyorum:

BİR – Mayıs ve Hazîran aylarında düzenlenen devâsâ laiklik mitingleri, kitlesel bir formasyon olarak AKP içinde mevcut gruptan birini teşkil eden Millî Görüşçülere, yâni “Erbakan Kılıçartıkları”na yönelik esaslı bir “Aklınızı başınıza toplayın!” mesajı olmuştur. Böylece meydanın öyle bâzılarınca sanıldığı gibi boş olmadığı da, kelimenin hem mecâzî ve hem de hakîkî mânâsıyla ortaya çıkmıştır.

İKİ – Bu etkileyici gövde gösterilerinin ürkütücü, hattâ dehşet verici yanı, islâmî irticâa karşı böylesine sağlam bir tavır sergileyen kitlelerin, aynı zamanda Türk Devleti’nin hayâtî ve vazgeçilmez bağlantıları konusunda inanılmaz bir cehâlet ortaya koymaları ve ne kadar kolaylıkla manipüle edilebileceklerini belli etmeleri olmuştur. Bu yüzbinler, aynı zamanda hem ABD hem AB hem IMF ve hem de, işler kendi gönüllerince yürümezse, çoğulcu parlamenter demokrasiye sırt çevirme eğilimindedirler.

Hele bunların yerine Rusya, Hindistan ve Çin’i “ikaame” etme arzuları ve 1930’lardan kalma birtakım “Zaman Tüneli Kaçınları”nın peşine takılma konusunda gösterdikleri tehâlük, bu toplumda kimin gerçekden “ilerici” ve kimin “gerici” olduğu sorusunu en yakıcı biçimde tekrâren gündeme getirmiştir. Daha doğrusu bir halt getirdiği filan yok ama getirmeliydi.

ÜÇ – Sözkonusu devâsâ gösteriler ve doğru olması kuvvetle muhtemel bir id-diaya göre Başbakan Erdoğan’ın Dolmabahçe Sarayı’nda Genelkurmay Başkanı General Büyükanıt’la yaptığı başbaşa görüşme, aynı zamanda partisinin de genel başkanı olan Başbakan’a AKP içinde sanki bir saatli

bomba gibi yeralan ve Meclis Başkanı Bülent Arınç'ın önderlik ettiği Millî Görüşçüler Takımı ve ilâveten o mâhut "1 Mart Tezkeresi" konusunda kendisini sırtından hançerleyen Kürd milletvekilleriyle de hesablaşıp onları bir çırpıda ekarte edebilmesi için altından bir fırsat sunmuşdur. Bunların, artık tek at tek mızrak Arınç hâriç, 22 Temmuz Seçimleri ile parlamento dışı kalacak olmaları, hem Recep Tayyip Erdoğan'ın hem Abdullah Gül'ün ve hem de prensip olarak AK Parti'nin önünü açacak, onları adamakıllı ferahlatacaktır. Ben şuna inanıyorum ki hem Erdoğan ve hem de Gül uzunca süredir kendilerine artık dar gelen bu "Millî Görüş Gömleği"ni üstlerinden çıkarıp atma arzûsundadırlar ve şimdi bu imkâna kavuşmuş bulunuyorlar. İki politikacı, Millî Görüş ile bağlarını koparmaları neticesi kaybedecekleri oyu merkez sağın başka ve daha mûtedil kesimlerinden fazlasıyla telâfi edeceklerinin idrâki içindedirler kanaatini taşıyorum.

...Ki böylece artık bu yazının başlığına gelmiş bulunuyoruz.

Evet, Triumviratus'dan Duumviratus'a...

DÖRT - Türkçe'ye Fransızca şeklinden (triumvirat, ok.: triomvira) giren ve bizde genellikle "triyumvira" diye telaffuz edilen bu kelime eski Roma'da "üç erkeğin icrâyı hükûmeti" anlamını taşırdı. Bunlardan en meşhûru M.Ö. 60'da Caesar, Pompeius ve Crassus arasında teşkîl edilen triumviratus'dur. Ondan 20 yıl kadar sonra Antonius, Octavianus ve Lepidus'un oluşturduğu triyumvira da önemlidir. Bu üçlemenin mensûbu olan erkeklere "Triumvir" denilirdi.

Bizim yakın târihimizde de böyle ünlü bir triyumvira vardır: Enver, Cemâl, Tâl'at Triyumvirası...
İşte şu günlere kadar Erdoğan, Gül ve Arınç da AKP içinde bir triyumvira oluşturuyorlardı.

Triyumviraların genellikle siyâseten istikrar sağlayıcı bir özelliği vardır. Triumvirlerden hiçbiri tek başına öbür ikisini safdışı edemeyeceği, tek birini bertaraf etmek içinse mutlakâ diğer ikisinden birine muhtâc olduğu için birbirlerini nötralize ederler. Çünkü üçüncüyü safdışı etmek için gerekli olan ikinci, o iş bitdikden sonra sıranın kendisine geleceğinden korkar. Yâhut işe ilk girişen, üçüncü hâpı yutduktan sonra ikincinin kendisini tepeleyeceğinden endîşe eder.

Kısacası içeride nisbî bir istikrar sağlanır ama bu dışarıya karşı başarının garantisi değildir. Nitekim Enver-Cemâl-Tâl'at Triyumvirası, Enver'in inanılmaz hamâkati yüzünden, üstelik yenileceği apaçık ortaya çıkdıktan sonra Almanya safında Harb-i Umûmî'ye girerek İmparatorluk'un tasavvur edilebilecek en fecî biçimde dağılmasına yol açmıştır.

Triyumviralar kendi içlerinde istikrar sağlar ama Erdoğan-Gül-Arınç bağlamında durum farklı olmuş ve Triyumvira'nın dağılması Arınç'ın çanak tutması "sâyesinde" gerçekleşmiştir. Yâni aşırı derecede basîretsizlik etmemiş olsaydı Arınç parti içindeki kudretli pozisyonun hâlâ sürdürüyor olacaktı.

Onun için ben diyorum ki AKP için bundan böyle TRIUMVIRATUS dönemi sona ermiş ve bir DUUMVIRATUS dönemi başlamıştır...İKİ ERKEĞİN YÖNETİMİ...Bu da siyâset terminolojisine benim armağanım olsun!

Yüce Tanrı'ya bu beklenmedik lûtfundan ötürü herhalde yatıp kalkıp şükrediyorlardır.

BEŞ – Halk tarafından mağdur parti olarak algılanan AKP'ye karşı CHP ile "elele" (!) hareket edecek olan ve yine bir parti olduğu rivâyetleri zaman zaman yoğunluk kazanan DSP'ye gelince, benim (bilimsel temele dayanmayan!!!) nâçizâne izlenimlerime nazaran bu iki formasyonun, maalesef Anayasa Mahkemesi ve Sayın Uzatmalı Cumhurbaşkanımızın da destekleriyle hukuk kurallarını pek de ciddîye almadığı yolunda bir kanaat sanki varmış gibi. Tekrâr edeyim ki ben bunun böyle olduğunu iddia etmiyor, sâdece şahsî bir izlenimden söz ediyorum. Bu izlenimin yanılıcı olup olmadığını 23 Temmuz sabâhı öğreneceğiz.

Ve son olarak

ALTI – Ben şahsen cumhurbaşkanlarının direkt olarak halk tarafından seçilmesine tarafdâr değilim. Fakat bu konuda referanduma gidilmesi fikrini de yadırgamıyor değilim. Yâni bir yandan halk bu işe ehil değildir diyorsunuz ama ehliyetsizliğini belgelendirmesini de yine bizzat o halktan talep ediyorsunuz!!!

Ne demişdi Lâyemût Bert Brecht?

"O HALDE KENDİNİZE BAŞKA BİR HALK BULUNUZ, EFENDİLER!"

Kaldı ki zâten böylesine başından sonuna sakat bir seçim sistemiyle bu halk olmuş başka halk olmuş ne fark eder?